

# Scénář ZŠ J. A. Komenského, nám. Republiky 10.

Žákyně: Charlotte Dominika Fronc, Natali Teddy Jerković, Anh Hoang

---

**Jsme žákyně 8.A ze základní školy J.A. Komenského v Brně. Rozhodly jsme se zpracovat příběh paní Evy Vávrové z pohledu běžného občana. Paní Eva vzpomíná na své dětství, první randění a školní léta hezky. A to hlavně proto, že tuto dobu prožívala především venku.**

**Narodila se v roce 1948. V místě bydliště vychodila i základní školu:**

*No a život na základce byl naprosto senzační, protože všichni jsme tady byli z jednoho okolí, ro znamená, že jsme spolu trávili čas, všechno, ale nebylo to jako teďka, že děti sedí u počítačů a já nevím u televize. My jsme byli pořád venku a bylo to bezvadný.*

*Nebo náhodně na kluziště jsme chodili, tenkrát byly jiný zimy, jak teď, tady na tenise bylo kluziště, tak jsme chodili bruslit, a tam jsme s klukama vyváděli a randili.*

**Ve vyprávění se paní Eva dotkla i tehdejšího stylu oblékání a vizáže, které se od současnosti výrazně liší.**

*Na gymnáziu jsem nosila ohon, měla jsem dlouhé vlasy, a nesměla jsem nosit ohon, to bylo jako chuligánství, no a nesměla jsem ani bílý punčochy nosit, říkali, že to připomíná jako mládež z Německa.*

**Když malá Eva dospívala, nebyla nouze ani o první lásky a randění. Doba byla ovšem zlá a peněz na užívání mnoho nebylo.**

*Ještě k tomu randění bych teda řekla, že protože dnes se jde na diskotéku a tam, tam... protože on teda studoval, maminka byla vdova, už v důchodu, protože ho měla pozdě, takže jsme peníze neměli, a když jsme šli do kina, tak první tři řady, když byly vyprodány, tak jsme šli druhý den, protože to byly lístky za tři koruny.*

*A on ještě jezdil na tramvaji jako průvodčí, aby měl vlastně legitimaci zadarmo, takže já jsem projezdila hodně hodin zase na tramvaji, to bylo moje randění v nedělu.*

**Schůzky s jejím milým probíhaly většinou v utajení, aby se o tom rodiče a učitelé nedozvěděli.**

*Taky jsem chodila za školu, protože pak si koupil motorku, tak mě vždy čekal za rohem, tak jsem se vymluvila ve škole, že je mi špatně po 2 hodinách, to už jsem nepotřebovala omluvenku a v deset hodin jsme frčeli na Pálavu a fakt až na Pálavu, aby nás neviděl učitel, my jsme si netroufli tady někde, my jsme zajeli deset kilometrů za Brno, aby nás nikdo neviděl.*

**Svého uplynulého života paní Vávrová nelituje a s úsměvem vzpomíná na všechny radosti i strasti. Děkujeme jí za čas, který nám věnovala. Jsme ráda, že jsme mohly do jejího života nahlédnout. Na závěr našeho setkání jsme se paní Evy zeptaly, co by vzkázala dalším generacím:**

*“No, aby měli k sobě větší úctu a toleranci, protože si myslím, že tady toto opravdu schází.”*